

«ГЕРОЯМ СЛАВА!» – ВПИСАНО В СЕРЦЯХ

П'ять років пройшло з тих трагічних і водночас героїчних лютневих днів на Майдані. Небесна Сотня навіки вписана у серцях українського народу. В ці вікопомні дні по всій країні проходили мітинги-реквієми, панахиди, вечори та години пам'яті. Долучилися до них і студенти нашої академії.

З ініціативи викладача нашого навчального закладу,

кандидата історичних наук, доцента Олександра Солов'я в Кременецькому краєзнавчому музеї пройшла година пам'яті. Серед присутніх були студенти педагогічного коледжу, громадськості міста, а серед виконавців – актори студентського театру «Пілігрим» Вікторія Бершеда (12-Дк),

Ірина Кулик (31-Дк), випускниця академії Марія Мазовіта, солістка Ольга Захарчук (21-М).

Студенти ознайомились із тематичною виставкою «Герої Майдану», яка інформує про участь студентства та кременчан у подіях Революції Гідності. Зі спогадами про трагічні лютневі дні розстрілу Майдану розповіла очевидець і учасниця цих подій Антоніна Іванюк. Міський голова Олексій Ковальчук та наукові співробітники Музею донесли до присутніх інформацію про участь інших краян у згаданих революційних подіях 2014 року. Їхні виступи супроводжувалися художніми номерами у виконанні вокального ансамблю «Любисток», віршами, прочитаними студенткою Дариною Мельник, авторською поезією В'ячеслава Майорова. Завершився захід «Піснею про Україною» у виконанні солістів 11-Мк групи.

В цей же день у Районному будинку культури відбувся вечір пам'яті «Героям слава!» – вписано в серцях!». В основу сценарію покладені вірші, написані на Майдані, вірші учасника вечора Назара Прокопів, уривки з книги «Блокпост» майданівця, учасника АТО, письменника Бориса Гуменюка, а також музично-пісенні твори.

Більшу частину залу заповнили студенти та педагоги нашого закладу, а на сцені були актори студентського театру «Пілігрим» Вікторія Бершеда (12-Дк), Андрій Колісник, Назар Прокопів (31-А), Олена Чорнобай (32-Дк), Ірина Кулик (31-Дк), випускниця академії Марія Мазовіта, Денис Скоропляс (учень ЗОШ №4), солісти Дарія Сульжик (11-Мк), Олексій Боднар (21-М), Ольга Гуменюк (41-М), ви-

кладач Володимир Дзіума.

Окрім цього, у програмі вечора були задіяні ансамбль танцю «Орієнталь» РБК (керівник – наша випускниця Іванна Запольська), учасниця вокально-естрадної

студії «Домісольки» РБК Інна Коменярська (керівник студії – наша випускниця Аліна Твердохліб), Анастасія Іванова (учениця Кременецького ліцею імені У.Самчука; педагог по вокалу – Іван Ребрин), наші випускники Сергій Русаков та Галина Хмара (гурт «Королівський міст»).

Захід підготували автор сценарію та режисер-постановник Василь Скоропляс, режисери Олександр Ковень і Марія Мазовіта, звукорежисер Роман Харамбура, режисер відеоряду Віталій Чумакевич і педагоги по вокалу Олена Новик та Ольга Пуцик.

ПАМ'ЯТІ КУЗЬМИ СКРЯБІНА

Студенти спеціальності «Музичне виховання» педагогічного коледжу спробували пірнути у спогади про Кузьму Скрябіна, доторкнулися до неймовірної краси і влучності його глибоко проникливих слів.

Народився Андрій Кузьменко 17 серпня 1968 року в Самборі Львівської області. Згодом його родина переїхала у м. Новояворівськ, де він і почав свій творчий шлях. У дитинстві мріяв стати водієм сміттєвоза. Мати була вчителькою музики, резиновим тапком заганяла Андрія в музичну школу, яку він закінчив по класу фортепіано. До 8-го класу вчився добре, а далі з'їхав і... почав грати та самостійно придумувати мелодії. Правда, потім закінчив факультет стоматології (йому було це нецікаво, однак довчився на прохання батьків). Ось як згадує про це батько музиканта Віктор Кузьменко: «Коли Андрій закінчив медінститут, диплом поклав на стіл і каже: «Я буду займатися музикою!». Йому якраз треба булоїхати разом із гуртом на фестиваль «Червона рута», і ми поставили умову: «Якщо ти щось вартуєш, привезеш, приїдеш в призах – значить тобі дорога в музику відкрита. Якщо ні – значить, будь ласка, диплом стоматолога». Ми вже місце в поліклініці тримали для Андрія». Та, як ми знаємо, музика все-таки перемогла.

Андрій Кузьменко не спекулював на патріотизмі, адже вважав, що патріотичні пісні варто писати постійно, а не під хронологічне замовлення чи в час націоналістичного буму. Він був дуже талановитим, його пісні часто ставали хітами, а його вислови – девізами для сучасної молоді. Будучи відкритою людиною, він ніколи не мовчав і завжди міг публічно висловити свою думку, про що й писав: «І ти не бійся мовчати, а якщо ж мовчиш, то мовчи, допоки не захочеш кричати...».

Це ж треба було бути таким, щоб тебе любили і великі і малі, поважали всюди. Це ж треба казати і співати настільки щирі правду! Мама Кузьми зрозуміла масштаби любові до її Андрія на похороні, коли у Львові закінчилися квіти...

Протягом свята пам'яті пісні Кузьми Скрябіна звучали у виконанні другоккурсників Діана Верещинської та Ольги-Марія Дець («Місця щасливих людей») і їх однокласників («Маршрутка»), студентів третього курсу («Сам собі країна», «Старі фотографії») та солісток Богдани Щербатюк і Яни Кондратюк («Спи собі сама»), першокурсників Дарії Сульжик («Мовчати») та її колеги по групі («Мама»). Їх доповнювали відеозаписи «Пам'яті Кузьми Скрябіна» і «Люди як кораблі» та поезія «Мала, не реви...», які прочитали студенти 31-Мк групи Володимир Довгалюк, Євген Кузь, Назар Бончик та Ярослав Намчук.

Ведучі програми Андріана Москалюк і Сергій Доротюк зачитали декілька вражаючих цитат із щоденника Кузьми Скрябіна. Ось одна з них: «Мама моя колись дала мені пораду: «Андрійку, чим ти менше будеш мати вільного часу в дитинстві, тим більше матимеш його, як станеш дорослим». Я сприйняв це через сльози, кров і піт. То діло перейшло не то що в охоту вчитися, а просто, щоб не було скандалів вдома. Бо тільки отримував трійку, в мене кидали тапочками, я стояв на якомусь горосі чи гречці колінами в куті. Але все-таки батьки змогли вселити думку, що треба пахати для того, щоб вимагати потім щось від життя».

І кожен усвідомлював, що Кузьма не пішов. Він тут. В кожній зі своїх пісень. В кожному мудрому слові, яке надихнуло на добре діло, в кожній влучній пораді, яка змінила когось на краще. У вмінні цінувати кожний новий день, з нудним дощем за вікном чи з сонцем на стінах. В яскравому прикладі для багатьох поколінь.

Дуже прикро, що розуміємо ми ту цінність людського життя, ту важливість лише тоді, коли втрачаємо людину і не можемо вже більше нічого змінити. Та ми повинні продовжити його справу: бути такими, як він, ми повинні не втратити того, що він робив, того настрою, тієї мудрості, того бажання до життя, до справедливості! Ми повинні викоренити зло, несправедливість, брехню, адже за це він і боровся.

У підготовці та проведенні виховної години брали участь студенти-музиканти I – III курсів педагогічного коледжу, їх групові керівники Світлана Федюра (11-Мк), Олена Новик (21-Мк), Валентина Мацкова (31-Мк) та звукооператор Олександр Ковень.

Сторінку підготувала Ніна БАГНЮК

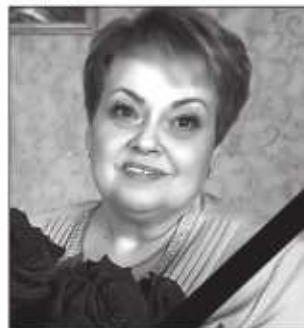
ЦЯ БОЛЮЧА ДОРОГА У ВІЧНІСТЬ...

В кожного з нас своя лінія життя, довжина якої визначається відмірюється не нами. І часто напередодні людина здатна вловлювати певні сигнали. Одним вони зрозумілі, іншим – не зовсім, а дехто взагалі не хоче їх сприймати. Саме цим і визначається ставлення окремих людей до неминучого.

Вона знала, що вже ступила на ЦЮ дорогу. В одній із останніх розмов про ліки від недуги навіть сказала: «Бог його знає, скільки ще лишилося: день, два, місяць...». Це було дуже важко чути. Проте, незважаючи на її розуміння власної приреченості, ці слова прозвучали з тією дивовижно сонячною посмішкою, такою властивою Людмилі Остапівні Войтко, і свідчили про особливу силу волі та прагнення до життя. А ще – про безмежне бажання чергової зустрічі з донечкою. Зустрічі, до якої не вистачило всього семи днів...

Можливо, як кажуть у нас в народі, чоловік покликав чи забрав її до себе з якихось певних міркувань, відомих тільки Богові. Можливо... Тільки серце обливається кров'ю від того крику відчайдушних дочок Аліночки, який мовчазними літерами розірвав інтернет-мережу Фейсбука після цієї жахливої звістки. Мимоволі напрошується питання: чому стільки болю приготував Ти, Господи, для тієї дитини? Це питання так і залишиться без відповіді. Бо, як завжди, ми не маємо права втручатися у Небесні плани. А тільки вірити, що Бог дає важкі випробування обраним – тим, кого особливо любить. Хай же Алінка кожної миті відчуває цю велику любов Бога, людей, безхмарного неба і всього світу.

А нам лишається зберігати у своїй душі яскраві спогади про чудову людину, педагога, наставника, колегу, дружину, маму, сестру. Просто дивовижну жінку, яка ховала біль і тривоги глибоко у своїй вразливій душі і всім єством випромінювала силу духу, любов і особливе світло, яке не забувається... Хай буде Царство Небесне її зболеній душі!

МІЖ ДВОМА СТИХІЯМИ...

Кожна людина по-своєму переборює труднощі, шукає вихід зі складних ситуацій. Навіть іноді, здавалось би, наперекір долі, вступає з нею у двобій – і виграв його! Тільки сильним бути зовсім непросто. І не кожен може бути сильним...

Поряд із нами живуть багато особливих, вразливих людей. Залишаючись майже по-дитячому безпорадними перед життєвими викликами, вони по-дорослому і дуже по-різному реагують на всі перипетії долі, з якими просто не можуть справитися. Як наслідок, виникає тривале відчуження (аж до самоізоляції) і довге саморуїнування, що призводить до самознищення.

Така непроста доля спіткала одного із наших педагогів – кандидата історичних наук Валентина Петровича Мазурка. Мабуть, звучить банально, та його наукові дослідження, що стосувалися визвольних рухів у нашому краї, вплинули на його світосприйняття. Той бунтарський дух не дозволив нам достукатися до його неспокоїної душі, щоб хоч би зробити спробу допомогти чи якимось чином відвернути біду.

А вона грянула як гімн з ясного неба – жахлива, чорна і (чого гріха тайти!) така частково передбачувана. Стала на межі двох стихій: внутрішнього (причинного) вогню-відчаю самотності, що тлів не один рік, спопеляючи душу, і зовнішнього (наслідкового) полум'я, яке за короткий час позбавило тіло від невимовних страждань.

Серце розривається: будьмо максимально уважними до тих, хто поряд! Молімося за живих, щобі потім не було так боляче відчувати провину від втраченої можливості допомогти. Хай душа його звільниться від мук і знайде нарешті спокій у Царстві Небесному!

